

Novi zvon

Novi zvon

Letnik V, številka 3 / Erotika
(junij/julij 2016)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:

Gaja Jezernik Kos

Pomočnica in področna pomočnica urednice za poezijo:

Sara Fabjan

Področni pomočnik urednice za prozo:

Patrik Holz

Področni pomočnik urednice za dramatiko:

Boris Kos

Strokovna sodelavka – intervju:

Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – lektorica:

Vesna Rogl

Virtualni mentor:

T. V.

Uvodnik

Erotična literatura je bila vedno ena izmed mojih najljubših.

Nič novega.

Zato sem že od prvega letnika Novega zvona želela, da bi bila vsaj ena številka revije posvečena prav njej.

In tokrat, ko berem vse te strani, vse te besede in vse te različne avtorje (dobre stare znance in tiste, za katere upam, da jih bom imela priložnost brati še kdaj v prihodnosti), se mi zdi, da pravzaprav ne rabim spisati uvodnika. Ne rabim pisati slavospeva žarnu, ki me je že od nekdanj zanimal.

Ta številka govori zase.

In upam, da boste v njej uživali vsaj toliko, kot sem jaz ob prvem branju.

Prijetno (vroče) poletje,

Gaja J. Kos

Poezija

Anja Grmovšek

Mokre sanje

že tretjič v tem tednu sem sanjala okus cvetličnega
medu kako ga ližem s skoraj prežarjene žlice in
se pri tem potim kot bi odtekla dvajsetkilometrski maraton
v sanjah imam oči solzne vlažne in mokre
ko pa se zbudim so suhe kot bi puščavski veter
vame zaganjal mivko ki ji ni videti konca
v sanjah so podobe mehke med je okusen čeprav ga
v resnici ne jem in toplina je drugačna kot sicer
hudolin je nekje zapisal da telo ni zgolj posoda
za sprejetje toplega semena a se s tem ne bi povsem strinjala
ko se je med v mojih sanjah pojavil prvič
sem se sredi noči zbudila vsa prepotena in vznemirjena
ko se je pojavil drugič mi je bilo med nogami toplo
in ko se je pojavil tretjič sem ga polizala kot da na svetu
potem ko si odšel ni ostalo ničesar več kar bi mi dajalo
zadovoljiv občutek dobrega okusa in še vedno menim
da si svoja semena zgolj polagal v moje telo
misli pa so nato rojevale najine medene otroke

Nedeljski zajtrk

v kozarcu pogretega mleka je našla mlečno cesto
ki se je ob stiku s koruznimi kosmiči razblinila v
v manjše slepe ulice brez smiselne razporeditve
poletni dnevi so za samice izzivalen teren
brez opozorila se po dolgem spancu prikažejo na
dnevni svetlobi v tako kratkih krilih da bi jim
mednožje skoraj lahko služilo kot nakit
v svetosti klerikalnega sveta vé da fant v
sosednji klopi sramežljivo pogleduje k njej
beganje njegovih oči gor in dol nakazuje da se ne more
odločiti kam bi usmerjal pozornost saj si zjutraj
namerno ni obrisala belih brčic nad zgornjo ustnico

Dare Gozdnikar

Nisem te vzel vse

Nisem te vzel vse in ne smem,
lebdečo te puščam v zraku,
da dihaš do drevesnih korenin,
razobešena med plodovi in odpadlim listjem.

Ne vzamem te vse in ne bom, ker potem ne ostajaš.
Želim vedno počasi po malem, da te nikdar ne zmanjka.

Jemljem te v mozaik želja, kot drstenje proda v reki sočutja,
da se ohranjaš in se v toku časa zliješ na mesto,
ki te čaka ob kamnu mojega imena.

Tako se vsa razrasteš po moji notranjosti.

Tvoj

Tvoj pogled
je podaljšek mojih rok,
da lahko s prsti preštevam takte
utripanja tvojega srca.

Tvoja sapa
je blazina mojega potovanja,
kot oblak, ki se v nevihti zjoče
v naročje tvoje še otročje duše.

Tvoj dotik
je neprekinjena cesta,
po kateri prevažam sanje,
s katerih ližeš zaprašen čas.

Dolgo je potovala

Dolgo
je potovala
svetloba iz tvojih oči
do mojih zenic.

In zdaj
ne morem
utrgati pogleda stran.

Mia Hočevar

Cikel ljubavnih

I.

Prsti so želeli oblizniti
marmor tvojega lica,
belkasto sijočega na senco
mojega telesa.
Sončast pogled je žgal
moje dlačice kakor
parnaški požar poleti,
ko so mi tanki udi
plaho, a silno
poljubljali belino tvojega lica,
pekinški porcelan.
Trebuh se mi je naježil,
nato pa je roka
pusto padla ob telesu,
oči Soče pa so zrle
le še v tvojo senco,
ki je ubila praznoto poti.
Nekje drugod pa je ogenj
stekel po drugih prstih.

II.

Zgubila sem se
v svili pramenov,
dišečih rož Kampanje.
Prsti so se mi zavozlali

v cvetove jasmina,
ko so usta srkala
nektar tvoje duše,
božanske laške medice,
in je čutna kača
sladko obliznila globel
mojega diha.
Morje naslade je
slastno butalo vame,
zgubljene v opojnosti
marelic lanske pomladi,
nežno odpirajoč se pod
mojimi zobmi,
in nato še enkrat
in še enkrat,
dokler se sadovi Neaplja
niso posušili pod
pritiskom poletne vročice.
Morje se je umaknilo obali,
tvoj sad
pa se je zakoreninil drugod.
Nekdo drug molze
iz njega kaplje omame,
opoj dvajsetih let.

III.

Duhala sem te,
vabljiva vonjava
španskega bezga.

Prodirala si vame
kot plima medenosti
sladke črnine grozda.
Grizljala sem jo,
da se je iz jagode pocedil
sok tvoje duše,
ki mi je obliznil ustne,
da so se stopile
na tvoji koži,
mlečni mehkobi
seviljske svile.
Nabrekle jagode so
pokale pod mojimi prsti,
razpokami vezuvske zemlje,
in jih vlažile s kapljo
svoje esence,
slada južnih gričev.
Sodra s severa
jih vlaži zdaj.
Zemlja pa se šibi pod
težo vezuvskega pepela.

Aleš Jelenko

Sestavljanke noči

Izrisal sem ton tvoje kože
in močno razširil

zenice

popisan list

sem potisnil pod hlače

in črno

vlažno

presihajoče

zrl vate

Je opazovanje vrhunec

je vrhunec opazovanje

je vrhunec biti opazovan

je biti opazovan vrhunec

(Rdeča neotesanost se
neutrudno zaletava vame

notranja želja je nepredstavljivo
drugačna od splošne paradigme)

Iz ramen ti padajo

(ne)potrebne vrvi –

držalo moči

in v prostor

pošiljajo viseče

magnete

Sledi drseča

mehka

izbrana

tkanina

in ko se pomika

centimeter

za centimetrom

sežem pod hlače

in ven povlečem

lepljiv papir

Ti

pa se še vedno

golo nasmihaš

in vabljivo plahutaš

z vekami

Nika Škof

Postavim se ti po robu in lovim ravnotežje na rdeči niti
pogovora.

Kar je za nekoga perverzija,
je za drugega le lep spomin.

Kar se zdi kot skok čez plot,
je lahko le smešen padec.

Zrenje v listje nad mojim telesom in pritoževanje, da se ne vidi zvezd. Tvoje roke pa so od obraza zainteresirano hitele na hrbet, trebuh in užitkarsko ter zagrizeno poprijele za stegna in si jih predstavljale v dnevni svetlobi.

Mislil si nanjo,
jaz pa sem si te predstavljala s svetlimi očmi.

Bila sva srečna, vsak v svoji iluziji.

Brez tebe sem prazna

Zdrsneš v moje srce,
kot si takrat v moje mednožje.
Neboleče, počasi, odločno.

In odideš iz mojega srca,
kot si takrat iz mojega mednožja.
Prehitro, nevede in za zmeraj.

Maruša Romih

včasih pred spanjem mislim

včasih na angleško transkripcijo in njene foneme

včasih nate

golega

na bombažno beli rjuhi

z odtisi mojih prstov na tvojih prsih

pofukaj me v prozi
poezija je za to
prekratka

Sara Remžgar

Polnočni jezdec

Utiram si pot k tebi. Šele sedaj.
Kako preprosto se takrat zazdi
bivanje, dihanje na obroke,
lovljenje čričkov v porajajočem se poletju,
v času visoke trave, visokih upov.
Kako z lahkoto si ponudil perspektivo
neprespanih noči,
perspektivo nedeljskih jutrer,
ki bi jo nosila s seboj
v teden. In naprej.
Mostovi najinega pogleda
se kujejo v sanje brezbržnih mnenj
njih, ki so odšli.
Gradijo jih junaki
najinih življenj z neizbrisljivim upanjem
v kotičkih ustec, takšnih – zanesljivih.
Las Vegas, pesek v tvojih laseh
in nostalgichen nagib teles. Preplet deževnikov.
Ubijala bi zanje.
Sedaj
pa sem grenak utrip
sladkobe teh besed,
ki mi jih podarjaš
iz zarje do temnih tal. Brezpogojno. Brez zamere. Še dlje. Še
vame.

People always leave.

But sometimes...they come back stay.

Vesna Šare

Jason

Tu. Ne bom se pokazal. Naj me iščejo.

*

Jaz sem Jason. Ne glej me. Zazdelo se ti bo, da v mojem glasu slišiš zamolk. Pomembnost. Da si našla enako barvo v mozaiku. Zadoščenje. Da čutiš preobrazbo živali. Vedi: to ni res. So samo tvoje želje. Zavore. Strahovi. Čaj na okenski polici. Skok v peti letni čas. Ali v nobenega. Slepo mahanje z zastavo ljudem, ki ne poznajo droga. Niti mahanja. Še najmanj mene.

Nov. Vstopil je, kot da je bil tu jutri. Tako doma. Osredotočen, a previden. Ovohava. Široko sega v podrobnosti in šepeta simbole. Eleganten, lahkotnih kretenj. Morda malce negotov, čeprav se s široko odprtimi usti plazi po prostoru. Vem, katero mu bom prepustila. Njo. Večimeno.

*

Nekdo prihaja. Poiskati moram kot. Eden od sedmih bo pravi. Sedem kotov moje sobe. Postregla si bom z navpično črto. Zajezdila jo bom, pogoltnila njene poganjke. Pripravljena bom nanj. Ali nanjo. S stropa se vsipajo puhlice. Nekoč sem jih izluščila.

Brez komentarjev, hočem. Zapri oči. Ugasni se. Bodi luknja, ki vsrka vase vse, kar se ji približa, in vse, kar je daleč. Odprtine

ne govorijo. Ne čutijo. Želim te kot kos lesa z mizarjeve mize. Bodi klop brez prta. Brez olepšav in vaze z rožami. Bodi suha roža. Peteršilj iz juhe.

Moji jeziki samevajo. Udarjajo ob temo. Njihove dlani narekujejo ost. On sedi na njej. Drži me brez dotikov. Draži. Mislim hrapavost. Kdaj se bom smela izbesediti? Kdaj se bom smela? Kdaj se bom?

*

Jason te je rezerviral za nocoj. Prinesel je novo obleko. Majhna je, morala boš paziti, kako jo zapenjaš. Nič hudega, če ti ne gre čez glavo. Ta del telesa lahko pustiš na nočni omarici, ne bo opazil. Ne bo te poljubljal. Ne vznemirjaj se, če se te bo dotikal s predmeti. Mogoče te bo vmes vseeno pobožal. Videla sem ga razmišljati. To je dober znak.

Z Jasonom sem vedno tiho. Ustnice mi zavije v črno in zapove molk. Njegova barva ne govori. Zažre se in zavlada. Naslednjič ga bom premagala. Delala se bom temno. Dovolj za brezbesedje. In ko me bo hotel obarvati, ne bo našel podlage. Zaspano se bo obračal in skušal loviti nitke. Jaz pa se bom razprla. V belo.

Danes sem začutil v tebi nekaj novega. Nežnost. Zakaj nisi slekla obleke? Moral ti jo bom sam. Centimeter za centimetrom. Dokler mi ne bo ostal v rokah samo tvoj ovratnik. Dokler ne boš mrtva obsedela, čakajoča na novo stranko. Pohiti, zlekni se. Zaklenil bom vrata, skozi okno vstopa enak dan.

*

Čudno. Hodim. Postavljam svoje ude pred sebe. Nisem videl, kdaj so se vrnili. Leva noga, naredi korak naprej. Z desno. Ne zaostajaj. Ne boj se kamnov ob poti. Tam so zato, ker sem jih odvrigel. Ne maram jih. Raje imam skale. Povzpnem se na najglobljo in zaplavam. Tekočina obliva in greje moje bitke. Najkrajšo bom poimenoval po njej.

Vse je prazno. Drevje, ceste, nosovi. Dolgočasno. Kako naj sam igram človek, ne jezi se? Figure izginjajo, še preden jih zapeljem. Ali brcnem. Zatočišč ni več, ker nihče ne prosi. Na drugi strani slutim premikanje. Voham. Dva sta. Prepirata se zaradi poltenosti. Če bi vedel, kaj je smeh, bi ga uporabil. Zastoj. Bližata se.

Vidiš samo telo.

Vidim, kar imaš.

Padeta na travo in drug na drugega. Čez nekaj časa z njiju obrišem sokove.

*

Sprašujem se, koliko let imajo moje roke. Vsekakor manj kot jaz. Zelo primerno manj. Rdečijo se v roza. Če jih hočem zajeti, se modro izvijejo. Izvijačijo. Pbledijo za hrbet. Izvlečejo trebušast odgovor na zvezdnate poglede. V koraku z brezčasjem.

Vzamem jih v naročje in jim dajem jesti. Počasi odpirajo usta, zato ne hitim. Okusno se meša s pregrenkim. Slano s premalo

začinjenim. Kmalu se nohti iz hvaležnosti zapodijo za mojimi mislimi. Pogledujejo proti oblačilom, ki se sušijo. Vrv. Na poti k njej si požvižgavam obešenjaške pesmi in privežem vsako bilko, ki raste postrani.

*

Danes se Jason smehlja. Če lahko tako imenujem izraz rahlo poševnih ustnic. S seboj ima zavoj. Ni ga hotel odpreti. Rekel je, da ga je vzel suhim velikanom. Premagancem. Dovolila sem mu k tebi. Bodi topla, verjetno ima prijazno presenečenje zate. Ko bo odšel, me pokliči. Radovedna sem.

Prikimaj za da in odkimaj za ne.

Prikimam.

Raztrga papir. Tresem se. Sleče svoja oblačila. Jaz sem že gola.

Te je strah?

Odkimam.

Naj te bo strah!

Prikimam. Tresem se.

Izvlače vrv. Debelo kot moja roka. Mesnato ljudožerko.

Pravilno prepletena se je udomačila pri njem. Ne razmišljam.

Primi vrv. Se bojiš?

Prikimam. Tresem se.

Tako je prav. Dvigni vrv nad glavo in se obrni k steni. Skloni se.

Vem, da je Jason odšel. Še vedno si v kotu. Treseš se. Pridi, pomagala ti bom. Zakaj me nisi poklicala? In zakaj praviš, da ti je zapel pesem o Davidu in Golijatu?

*

Nikoli ne morem biti dovolj gol.

Proza

Franjo Frančič

Ljubiti

Požgane trave, pokrajina tuja in gluha, spomini kot posušeni cvetovi pozabe, zemlja je razpokana, zima prihaja utrujenega obraza, zgrešene besede o moči in resnici, o malih vojnah in begu, o dolgih nočeh, ko se naselijo v strehe hiš, o hiši brez korenin, o pobeglih sanjah in ostrini samote, o življenju, ki je zdrselo mimo, ljubezen je ali je ni, s tvojim rojstvom se rodi tvoja smrt, ogenj ugaša v očeh večera, srce je osamljen lovec, samota tiha in bela, kot prosojna tančica, samota kot nož ostra, gola, žareča in mila.

To noč so cigani igrali na moji strehi, ki so jo naselile kače, ta strah, ta teža, hijene, to jutro ostrih robov, odmev besed, rada bi najboljši del tebe, a kaj, ko ga nisem mogel najti, kako le, kje, ona pa v bolečini, zvonovih, rosi, toplini in ljubezni, njen lunin obraz, pogled košute preden pade pod strelom lovca, njena vdana laž in igra, njeno spolzko telo me je premagalo. Kam naj bi jo odpeljal, kaj naj bi ji dal, s čim naj bi plačal, prekletu dobro vem, da ima vsak dotik svojo ceno, najboljši del pa je bil že davno prodan na razprodaji, lahko ji rečem le, naj vpraša tiste cigane, morda oni vedo, kako težko je biti ujetnik svobode, poleteti v nebo.

... ljubiti ljubiti dež dež je padal in padal dež dež naročil sem nov kozarec vina prav nič me ni bilo strah da bi se opijanil cele pol ure prej sem stal na parkirišču z dežnikom in čakal

ljubo drago drago ljubo ne da bi vedel da bo čakanje postalo obsedenost norost popolna in totalna blaznost izstopila je iz taksija manjša kot sem jo imel v spominu a lepa šikana lepa strašno lepa strašno lepa nobenih besed ni bilo potrebnih samo objem in prvi poljub na usta in moj predlog če greva kaj spit ne ne je rekla malo sem prehlajena pa ni hudega greva kar v sobo ura je bila štiri popoldne in na vratih bungalova ki se je odpiral s kartico je pisalo T13 madona kar naenkrat sem postal živčen in nikakor mi ni uspelo odpreti vrat njej pa takoj s prve ne vem potem kasneje sem razmišljal o tej sceni pred vrati kako se je znala obvladovati v življenju in na sploh kako je znala načrtovati kako ji je zneslo seveda sem imel pripravljena simbolična darilca školjke knjige in vino a nisva niti dobro vstopila ko sva se zalizala to je bil tisti poljub ko takoj veš da si dva pašeta da se ujemata da se ne more zgoditi nič slabega poljub ki traja in traja in se ponovi in traja in traja in se ponovi in se ponavlja več čas blaznosti ko eden ljubi bolj in drugi manj potem sva le sedla in si natočila vino besede so bile skoraj odveč ker je sledil nov poljub in nov poljub in trganje obleke s teles sla strast noro divja strast ko zaveslaš z vso močjo brez vsake preračunljivosti ko se odpreš in v nekaj trenutkih sva gola ležala skupaj ona razprta pobrita spodaj tako lepa tako strašno lepa tako popolna da sem se nasadil potopil vanjo z močjo leva brez vsakih mislih v valovih v strašno vročih valovih ognja strasti in kot ustnice pri poljubu sta se telesi prilegali gibi zavesljaji ljubljenje je bilo enako kot takrat ko sestaviš dve polovici školjke čutil sem jo in ona je čutila mene vsako ped kože dih obraz ob obrazu pogled ob pogledu nobene razdalje eno eno eno popolno eno eno eno ko

se združi v en sam val užitka in naslade ko se razprti telesi prelijeta eno v drugo ko se zgodi tisto redko skoraj nemogoče v življenju da moški in ženska čutita drug drugega preko robov resničnosti in sva se ljubila in ljubila do njenega prvega orgazma valovanja trebuha ko sem prvič videl njen obraz obraz ki me je pretresel in vrnil spomin na svetlobo ki sem jo videl pred mnogimi in mnogimi leti ko so se odprla vrata izbe ko sem bil zaprt v temi dneve in dneve njen odprt obraz boginje občutje popolnosti ona je ona ona je udarjalo in nekaj trenutkov zatem mi je prišlo vesoljni pok in kriki do onemoglosti kriki odrešenja prebujenja da mi je z dlanjo pokrila usta in potem sva sedela ob čiku in vinu ni bilo odvečnih besed bila sva si blizu kot da se poznavata leta kot da sva se srečala v nekem drugem življenju prej ta neverjetna usojenost ko je vse na pravem mestu ko ni ničesar odveč ko ni teže vse je bilo zastrašujoče popolno pričel sem se zibati naprej in nazaj desno in levo vprašala je kaj je kaj je nič nič sem ji odgovarjal nič samo srečen sem tako srečen ni mogla razumeti da je z njo vsa teža preteklosti izginila prebudila me je zadihal sem po desetletjih ni mogla vedeti da mi je odpoljubila bolečino napetosti ki me je razjedala morda prvič v življenju po majdi a zdaj na drug način nič otroško tako blazno lepo tako noro da sva se v objemu vrnila nazaj na posteljo poljubljala in poljubljala sva se lizal in lizal sem jo dišala je po medu in jagodah vsa mi je pasala vsa vsa vsa časa in resničnosti ni bilo več kot ljubimca ki sta se iskala stoletja potem sva na kratko odšla do mesta ves čas sem jo pogledoval nisem mogel verjeti da je končno prišla ona ona ona sedela sva v kavarni mesto je bilo kljub zgodnji večerni

uri mrtvo vrnila sva se na T13 in se znova ljubila sedela ob odprtem oknu in opazovala meglo ki je prekrivala nebo nisem in nisem se je mogel naužiti pogleda nanjo kako prekrizanih nog kadi utripajoče brazde njenih ustnic njenih oči njenega telesa njenega vonja njene kože njenega nasmeha vse je bilo na prave mestu popolno tik pred jutrom sva se ljubila znova in znova noč je minila v hipu nobene utrujenosti samo njena roka njene oči ki so postajale otožne do odhoda njenega avtobusa je bilo še nekaj ur in ustavila sva se ob reki držal sem jo za roko in nisem našel pravih besed kot bi lebdel kot metulj čutila sva vedela sva da se spet srečava ni moglo biti drugače samo ko je vstopila na avtobus me je spodsekalo pokosilo me je skoraj sem padel spodsekalo me je razsuvalo ljuba draga draga ljuba sem ihtel kaj se dogaja kaj prekletost se dogaja kam je šla zakaj je šla za njo grem ne ne smem je pustiti ne smem ona je ona ona ona s težavo sem se privlekel do avta in zapeljal na avtocesto srce ta utrujeni osamljeni lovec je udarjalo in razbijalo vse hitreje in vse hitreje skoraj zadušilo me je zapeljal sem ob rob in se zgrudil v travo po vseh štirih sem se splazil do sedežev z vodo in pil pil s težavo sem se nekako umiril naj umrem naj umrem zdaj se je vračal odmev naj umrem srce pa je bilo in bilo bilo ni besed ja nisem vedela da nama bo tako lepo je rekla po telefonu in naslednje dneve sem jo zasul s pošto nisem vedel nisem znal izraziti kaj se je zgodilo da me je začarala odčarala da me je prebudila iz ledene otopelosti nisem našel pravih besed samo to da naj se vidiva čimprej čimbolj pogosto ker je odkrito povedala do bo težko samo pisma ki so si sledila so napovedovala vse kaj hujšega videla se bova redko ni druge ni milosti tam gori za

naju ni druge morava čuvati svoje hišice iz kart ni druge trudil sem se razmišljati kolikor toliko normalno pod kontrolo a preprosto ni šlo pogrešanje je bilo bolečina in ko so prihajala njena pisma o zabavah piknikih koncertih žurih o njenem tipu slikarju ki ga je non-stop omenjala z imenom in moj moj je rekel to moj je storil to moj nisem mogel razumeti nisem mogel sprejeti kako je bila lahko potem na ta popoln način z mano kako je lahko delila vse vse vse peklenski ples se je začel abaddon je stal tik pred prepadom a nekako sem se še lahko vrnil v ustaljen prazen dolgočasen ritem medtem ko mi je ona po telefonu mailih po pismih poročala in naročala kako in kaj ni šlo samo za zavist težko sem sprejel in razumel da se ima tako dobro brez mene sameval sem enako kot prej takrat še nisem pomislil na tipa slikarja s katerim deli posteljo prostor in čas ker ni imel obraza samo ga je omenjala non-stop ga je omenjala bližal se je prvi val blaznosti in seveda sem ji to povedal napisal težil odgovor je bil hladen obenem se ji je ves čas mudilo skoraj nikoli ni imela časa takrat sem prvič pomislil da moram narediti konec čeprav ni bil niti začetek ker cena bo potem vse višja a samo misel da je ne bi videl nikoli več me je ubila nisem mogel sesulo me je ne toliko časa sem jo čakal ne ne ona je ona ona ona ne morem in ne morem saj potem so njena pisma postajala vse bolj previdna komaj kdaj je omenjala bivše ljubice a vseeno je po drugem srečanju prišlo pismo prismuk ki me je podrlo ure in ure sem blodil po gmajni nisem vedel kaj naj storim sedel sem v avto in naredil pol dolge poti do nje in se sredi noči obrnil nazaj blaznost pogrešanja je vzela poln zalet a to je bil šele uvod ja sam sem jo vprašal kako je z njim v postelji in odkrito

mi je odpisala da sta si včasih dlje a včasih bližje na kakšen mačkast dan pa se ljubita po večkrat na dan ob nedeljskih jutrih po večkrat po večkrat je udarjalo je odmevalo videl sem jo z moškim brez obraza kako se mu predaja kako mu ga sesa kako se mu nastavlja videl sem tisti popolni obraz v orgazmu ki je bil namenjen drugemu in ji odpisal zakaj potem sploh z mano a se je nekako izvila odgovoru ob tem pa postavljala nove in nove omejitve ob sobotah in nedeljah je bila zaradi žurov zabav druženja obiskov nedosegljiva celo po telefonu nisem vedel kaj naj storim po štirinajstih dneh sem predlagal uredniku v mestu ki je bil blizu kraja kjer je živela da sprejemem predstavitev romana o džankici in uspešnem reklamarju čeprav že leta nisem hodil nikamor nastopat recitirat in deklamirat raztrgati se pred hladnimi pogledi tujcev čemu zakaj še prej sem počasi tipal in upal če gre z mano v beograd za dva tri dni nato za dan in pol upal sem skoraj prosjačil sem a ni bilo šans niti konec tedna kaj šele med tednom počasi sem šel nižje in nižje pripravljen sem bil storiti vse da se vidiva vsaj za nekaj ur in res je sprejela da pride v najeto stanovanje ob dravi za nekaj ur tik pred predstavitvijo v prvi varianti naj bi celo ostala na predstavitvi in takoj potem odšla bil sem popolnoma obseden z njo nič več ni bilo tako kot prej nisem mogel več napisati več kot vrstico ali dve vse misli so se vračale k njej ves čas ko sem se prebujal sem mislil nanjo ko sem se ob večerih igral sam s sabo sem mislil nanjo kot da bi se življenje pričelo šele takrat ko sem jo srečal a blaznost pogrešanja je jemala nov nori zalet ker potem tisti dan v mariboru je bil popolna katastrofa do zadnjega večera pred odhodom je bilo vse v redu potem pa je

bil nov vozni red in sem zamudil vlak razvalina od avtomobila pa ni bila zmožna vožnje na tako dolgo razdaljo tako da sem zadnji hip ujel avtobus ko je prispel njen sms da ne more priti v maribor nekaj ur pred predstavitev bilo je kot da bi mi nož zabila v trebuh v hrbet moral bi izstopiti in se vrniti nazaj pa nisem poiskal sem apartma ob dravi najlepši kar sem jih kdaj najel zložil sem steklenice vina pred seboj in pil kmalu zatem je prišel tolažilni sms da naj oprostim da ne more drugače da bo že čez nekaj dni čisto blizu mene tri štiri dni Zbiram jih te liste v drobečem se času, nimam več mask, vsa pisma so poslana, kot sem sadil drevesa, kot sem gradil kažun, kot sem čakal na sončno hči, jutra se levijo v večere, hrepenenje brez sanj, kot sem bežal pred zimo v krvi, zavrt v omamo, ni več sonca v dlaneh, ni lune v laseh, včasih zaskelijo brazgotine, le toliko, da ujamem dih, revni pravijo, da so bogati srečni, bogati trdijo, da so siromaki srečni, oboji govorijo, da je Bog srečen, kaj je z njim, je mar utrujen? Ena ponoči, ostri robovi izginjajočega sveta v temi, gol stečem v pokrajino, zeleno, ki te sovražim, zeleno.

Večer prihaja vasovat, črke iščejo v belini spomina dom, glasba iz svetlobnega stolpa zamira, omotičnost prehaja v privid, v cipresovem gaju ptice pojo pred snom, barke se zibajo v mandraču, sveti Jurij se bori z zmajem, mehke ustnice pokrajine počivajo, sedim na ugasli žerjavici večera, misli mehka preja, bela noč po jutru kliče.

Metulji so se skrili pred dežjem, lovci na sanje kličejo mesečino, blešči se dno spomina, dež prihaja iz smeri Dajle, vso noč sta se ljubila volkodlak in bela žena, iščeš stopinje v

molku, zaupanje je pernica na vrhu hriba, hrib je votel in poln vodnih tokov, obešenca so iskali štiri letne čase, pa so našli samo glavo, v gosti zavesi dežja vidiš oko strehe, vidiš morje, ravno, modro ploskev in čipke valov, ki so malo drugačni ko odpotujejo, enaki, ko se vrnejo, mehko pada telo v zemljo, misli so brez peruti, v rezu jutra odsev večera, votel strah korakov v senci cipresovega gaja, nič dežja, samo rože, te male smrti.

... sam nisem vedel kaj naj si mislim samo pil sem pil in pil in urednik eden od redkih v redu tipov eden od redkih ki se je prebil iz blata otroštva podobnega mojemu je bil začuden ker me je sredi popoldneva našel popolnoma pijanega to je bilo že takrat ko mi je ljuba draga draga ljuba poslala nekaj svojih fotk ki sem jih ves čas nosil s sabo v denarnici na hitro sem jih skril in natočil še njemu seveda je bil večer popoln fiasko saj nisem mogel sestaviti niti dveh stavkov a prišlo je komaj ducat ljudi poetese in prevajalke s katero sem nekoč živel nekaj mesecev na srečo ni bilo tiste ki je leta nazaj prevajala fausta tiste črnolase dame ki je verjela da me lahko prevzgoji tiste zaradi katere sem pustil vse in se preselil k njej vse je bilo pripravljeno kopalni plašč ščetka za zobe pribor za britje kako varljivo niti vstopil nisem v njeno stanovanje ko se je utvara razblinila trenutki ljubljena na obali so se spremenili v parjenje in v hipu nisem vedel kaj počnem tam kdo je ta aristokratska ženska in kaj pričakuje od mene in sledil je seveda hiter polom nje na srečo ni bilo v nekaj urah nisem vedel kam vodi vodeni pilot sredi noči sem se znašel pred nekim klubom človek ki je ležal pod menoj je bil ves v krvi

pizda sem rekel a se spomniš kako si me jebal kako si me šutiral kako si me teroriziral jebem ti mater tvojo se spomniš kako sem se te bal in potem nekaj ur zatem na železniški postaji ona mi je naslednji dan poslala sms da naj neham klicati ves čas da bom vse uničil da naj se vzamem v roke v ljubljani sem imel toliko časa da sem ji nakupil daril srebrno verižico drobnarije potolčen sem bil zbrčan do amena odvisnik od njenih besed vaju sem bil teh malih in velikih izdaj a od nje jih nisem pričakoval pa kaj si misliš se je vračala misel je glodal strup tako ali tako je ves čas z njim danes je spet mačkast dan fukata od polnoči do zore kaj si pa ti njej kdo si ti njej nič nula enako to občutje zapuščenosti in izdaje me je vrnilo v nek drug čas trideset let nisem jokal a tokrat sem bil na robu ves čas na robu ker nisem verjel da bo prišla po vseh tistih stavkih ni druge ni milosti za naju vedno naju bo premalo ni druge ne smeva podreti svojih hišic iz kart potonil sem v prazen prostor dvoma blaznost pogrešanja se je umaknila znanim občutkom ki sem jih poznal vse življenje zato sem komaj verjel da bova lahko skupaj tri štiri dni ker drugače bi se izgovoril kolikokrat pozneje mi je bilo žal da nisem več časa ostal z njo tisto majsko popoldne je znova na gosto deževalo dež dež vsakdanje življenje je samo navidez teklo po običajnih tirnicah od kar sem poznal ljubo drago drago ljubo je bilo drugače nisem se mogel zbrati ni minilo več kot nekaj trenutkov da ne bi pomislil nanjo vse bolj odsoten sem postajal čeprav sem se trudil v nasprotju z meseci nazaj da sem bil prijazen s hčerko ki se ji je obetal polom v prvem letniku gimnazije da nisem povzdigoval glasu da nisem kričal nanjo da sem bil prijateljski do nje iz dvojca

brez krmarja tako da sem večkrat ujel sumničave poglede kaj se dogaja ker sem obenem ves čas skakal do računalnika preverjat če mi je pisala odpirat in zapirat mobitel če je klicala prej pa sem bil eden zadnjih ki mobitela sploh ni uporabljal in tudi slepega očesa računalnika sem imel dovolj ob pisanju tekstov literarna scena me je komaj kaj zanimala čeprav so se kot ves čas dogajale pizdarije enim vse drugim skoraj nič sploh mi ni bilo več pomembno nič drugega kot to da prihaja ljuba draga draga ljuba so podobe v življenju ki se vžgejo vate so podobe ki jih nikoli ne pozabiš in ena takšnih ona kako sedi v dežju na stolu pred bivalnikom in me čaka vstane in mi gre naproti podoba popolne lepote njenih gibov ki je za vedno za zmeraj vžgana v meni tisti dnevi tisti nori najlepši dnevi mojega življenja ljubljenje nič manj silovito kot prvič nič manj odrešujoče samo v počasnejšem ritmu popolne predaje prvih šepetov nežnih dotikov in iskanja ljubljenja ki so bila kot čudež v svoji popolnosti tempelj njenega telesa njen vonj njeni gibi njene ustnice njen dolgi vrat njeno znamenje pod pazduho njena pobrita brazda med nogami lok njenih bokov njen pogled blaznost sreče harmonije neopisljiva radost in mir v nemiru teles trenutki ure ko ni ničesar odveč ko ni teže ko sem znova postajal moški ko sem se znova zavedel samega sebe svoje duše ob njenem telesu in njeni duši ob njenem nebeškem obrazu sredi orgazmov potem sva sedela ob pršutu in vinu kadila in šla znova v posteljo njen vabeči gib pridi pridi me je spravljal ob pamet njeni kratki vzdih daj me daj me v blaženost njen obraz je v orgazmu obsijala svetloba ki me je napolnila z neznano močjo in ko sva z roko v roki hodila ob morju sem začutil sebe in čas

zavedel sem se sebe v prostoru in času nobene napetosti nikakršne teže tako je minil prvi dan ankarana od popoldneva do mraka in slovo ni bilo slovo že prej sem spal po štiri pet ur in ni mi bilo težko vstati ob treh nihče ni opazil nihče me ni pogrešal ko sem odhajal iz svoje prazne in hladne postelje k njej ki je pustila odprta vrata da sem legel k njej bok ob boku telo ob telesu brez razdalj pijan od njene toplote in njenega vonja po jagodah in medu božal sem jo in božal jo ljubkoval in ljubkoval z rokami z jezikom ji znova in znova podarjal vse vse kar je bilo v meni vso nežnost ves obup vso moškost vse hrepenenje ob njej sem se počutil srečnega tako srečnega da sem včasih v vzdihu zastal ko sem jo gledal na boku kako spi tako lepa tako blizu tako strašno lepa ljubiti kot ljubezen popoln krč je prebiti se do svetlobe iz varne tople teme iskati pot v potovanju na konec noči ponovitve to neskončno nočno nebo posuto z zvezdami in čas ki se drobi za njim ne ostaja nič besede nič nemoč a vendar ljubiti te odkruške časa ki tone v pozabo te drobce sveta ta slepa okna te besede ki zgrešijo vso to bolečino ljubiti ljubiti ...

Jutro pomladi, ti in metulj se odpravita na lov, lunin molk, mavrica noči in klic šoje, zemlja diha, morje spi, čudež rojstva, belo otroštvo kot nož, kot krik v noči, izmučen obraz, večer zaklad, moj otrok spi, v sredobežnem krogu ples mask, slovesa lesk.

V zemljo sem čoln vkopal, v čoln prsti nasul, v rdečino sem drevo posadil, v jadru je veter, v vetru je seme, v semenu

življenje, v jutru cvetovi valov, v sanjah pristan, v času je čar,
v čaru je moč, v zemlji bela, bela noč.

Knjige so za ženske

Bernhard, Mišima, Marquez, Bukowski, Moravia, Bojetu, B. Kardelj, B. Seliškar, S. Rijavec, Soldo, Apollinaire, Poe, Hrabal, Vonnegut, Selby, Jelinek, Cankar, Ščepanović, Kafka, Goethe, Glumac, Steinbeck, Jerofejev, Petronij, Gončarov, Falubert, Issa, Kawabata, Handke, Laclos, D. Zajc, Murn, Dostojevski, Šav, Kerouac, Miller, Jašimoto, Céline, Bulgakov, Zupan, Beckett

BERNHARD

Na Ottakringu, v novodobnem getu, nič drugače kot za čase Cankarja, Kitajci, Turki in Hrvati, razpadajoča pročelja starih predmestnih hiš, na vzporedni ulici Hatelldorfer Strasee 79 mali hotel Lucia, tista mala koroška Slovenka, ki se boji svetlobe, tik pod karminasto streho se v kopalnici zračne razdalje desetih metrov umiva Rubensova ženska čvrstih stegen in dojk, ona čaka, z Bernhardom v naročju, Sečnja, on kadi ob oknu, v izropanem malem baru pajaci iz pozabljenih pravljič, boji se, samo potem, valovanje, kot bi rezal ji dvigne nogi na ramena in jo nabija, da se ji v koticčkih ustnic nabira slina, odpri oči, glej, glej naju, ponavlja, zaman, ne premaga razdalje telesa, nepotešena, prepotena, gola obležita, ta utrujeni dvojec brez krmarja.

MIŠIMA

Dobro se je spominjala tistega prvega dne, ko je začutila žametni zrak, pogled na solinarske strehe brez streh, ki so plavale po morju, bil je njen prvi obisk, sploh prvo potovanje potem, ko ji je umrl mož, ni mogla zaspati, slišala ju je, kako se glasno ljubita, kar vzela si jo je in potem je noči delil z obema, tako mnogo let, veliko belih poletnih noči, čiste strasti, užitka in naslade, ni ga motilo, da je starejša, in potem mnogo let kasneje, tik pred zimo v krvi, ga je prosila, da ji ga pokaže še zadnjič, da si ga izdrka v njena usta, da ne pozabi, vse tiste noči, ki so utonile v pozlati spomina, ki je izginjal za obzorjem.

MARQUEZ

Ljudje so se smejali, moj bog, ko vstopila v hotel Sto let samote, njeni ljubezni v času kolere, pismom, ki jih je zaman čakala, v noči polne lune je praskala zid z ometov, jedla kamne, sanjala o prestolu, gnezdu, vranah, med zobmi drobila steklo jutra, svetloba jo je ubila, na trg je zmetala steklenice, rože, vrata, srce in glavo, njen velik dan slovesa, peljite me počasi, naj spregledajo slepci, oooooon, njen krik je razklal nebo in srebrne lisice so naselile strehe hiš brez korenin, ki so jutro plavale po morju, a ljudje so se smejali, moj bog!

BUKOWSKI

Parkrat sva se srečala in vsakič zapila ko svinji, potem so seveda robovi sveta veliko bolj mehki, svet postane naenkrat

obvladljiv in prijazen, samo pičke se je pijača takoj prijela, ni je zajela pohota, fukala bi se kar tako, iz navade, ker to paše zraven, videlo se ji je, da je dala skozi veliko kurcev, kar mi je bilo čisto vseeno, tudi to, da je švercala drogo v trebuhu iz Kolumbije, kot to, da se je nekaj časa prodajala, sem ji rekel, kdo se pa ne, vsak prodaja, kar pač ima, pisatelji so največje pizde, ker prodajajo same izmišljije in laži, samo ji je pasalo, ga je imela rada v ustih, ga je znala pocuzat, ji je pasalo od zadaj, samo je bila preširoka, razen, če si jo nabil v rit, sicer je jamrala, da ne ve, kaj počne na tem planetu, da je nesrečna, da rabi ljudi, sem ji rekel, da kdo pa ve, kaj počne na tem planetu, kdo pa ni nesrečen, kdo pa ne rabi ljudi, samo mi je šlo na kurac, ker ji ni in ni prišlo, pa sem ji rekel, naj si jo izdrka zraven, je bila čisto druga pesem, samo potem je zablejala o tem, kako naj bi živela skupaj, rolalo se ji je, po enem litru vina je plesala en korak naprej in dva nazaj, folk po ulicah je samo zijal, je rekla, da bi vse storila zame, je že gorela rdeča luč, mater, pizda, sem si rekel, je treba spizdit, čimprej spizdit, kam, v kakšno znosno gostilno, na kakšen vrt, u pizdo materino, samo da se lahko kadi, da zjutraj lahko prešteješ vse mrtve in pozabiš, da si več kot napol mrtev tudi sam, ker v bistvu naju je bilo strah življenja, tako prekleto strah.

MORAVIA

Nočni bar Tri papige brez Tartinija in njegovega Vražjega trilčka, turobni januar, ostareli Lahi z ubogimi kurci in kupi evrov, luzerji z zadnjim denarjem, mavrične luči in ubijajoče

se ponavljajoči se basi parajoče glasbe, gola telesa, to niso sanje, to je prodaja mesa, po stopnicah do separeja, ozke klopi, samo s kondomom, reče, pa pohiti, doma imam mamó, ki pazi na otroka, pa ti imaš družino, imaš hišo, imaš avto, imaš ženo, imaš otroka, imaš kurčevega psa, samo pohiti, več kot deset minut ti ne bom pustila, ob petih zjutraj prvi smetarji, prepirljivi golobi, te leteče podgane, deseto pivo in nabijanje, ko ti ne pride in ne pride, pa je lep kos mesa, popolni proporci, samo pička kot tatarski biftek, ja, imam družino, imam hišo, imam avto, imam ženo, imama otroka, imam tudi kurčevega psa, samo sebe nimam, prekleto, slepo črevo, nič od nič in valovi, tako različni, ko zapustijo obalo, prekleto isti, ko se vrnejo.

BOJETU

Filo ni doma, žabon, spet straši v hiši Karlestin, tako lepa, ognjenih las, morje v očeh, reče, hej ti, mladi šankist, tebe sem določila za nocoj, tam na hudičevem dvorišču Plečnikovega hrama, ko je imelo mesto patino in šarm. Potem, velika postelja in židovski svečniki, rokopisi, saj pride moj čas, si govorila, odeta v nemir lepote, sem mehka, sem premehka, nisem slišal, nisem videl, čutil le mesenost, tvoje besede so bile reka poezije, tvoje telo zibka, veš, si rekla, dokler boš na splavu umetnosti, ne boš potonil, veš, pridi k meni, čisto k meni. Mnogo let kasneje, zdelan, prebiram tvoja pisma, kličem tvojo podobo, zaobljene so še črke, sijajo kot kresnice v temi,

tam na koncu pisem: veš, imam te rada. Ta čudovita rana, ta strašna bolečina.

B. KARDELJ

Lačne so zarje, mrzla kri, prekleti rod v zlatih našitkih in prostornih dvoranah, očetova trofejna pištola je vedno pripravljena v predalu, ljubice tujke, ubiti očeta, na govorniškem odru plapolajo črne zastave, smrt postane stalna obiskovalka, dobra znanka, beznice začasna zatočišča, ni odrešitve, ni azila, razprši se, sam ne veš, zakaj in čemu, ničesar ne moreš storiti, kot da je odločeno davno prej.

B. SELIŠKAR

Slepa so okna in utrujeno je nebo, sediva v mali garaži, vrata so tesno zapahnjena, vso noč si vozil taksi, tvoje vročične besede, tvoj utrujeni obraz, v dlaneh imaš prgišče drobiža, drobtine življenja so, rečeš, veš koliko moči je potrebno, da garaš za nov prazen dan, tam v senci stoji ženska, rada te ima, pogreša te vnaprej, moj klovn, moj žalostni ljubimec, šepeta, a ti je ne slišiš, samo ključ obrneš in se nasloniš v mehko predaje, otrok, ki so se mu razbile vse igrače, starec, ki se je to noč ne bo več prepiral s svojim dvojnikom.

S. RIJAVEC

Spomnim se, kot da bi bilo včeraj, kamorkoli sva vstopila, v minuti dveh je bil vihar, tvoj meč je bil tako oster, a kaj, ko si večino časa udarjal le po sebi. Predstavljali so knjigo umiranje na obroke, dovolj je tega vrtilkanja, si zaklical iz ozadja, završalo je in stare kokoši so bile pripravljene, da te popljujejo, ostareli, pozabljeni taboriščnik pa je vztrajal: naj mladi mož razloži, naj pove, kaj je s tem mislil?! A v tvojih svinčenih mislih ni bilo ničesar, pred meseci so ti natisnili knjigo Odgovornost za praznike, vprašal sem te, kaj pomeni naslov. Bedak, bedak si, si mi odgovoril, kaj misliš, da bi nama tista kurba na belem križu dala fukat? Preveč pijan sem bil, da bi zaigral osuplost, tudi takrat, ko sem prebral drobni časopisni tisk na strani kriminal: skočil pod vlak. To je bil tvoj odgovor, tvoja odgovornost za praznike.

SOLDO

Mi je rekla Tatjana, jebeš ženske, ki postavljajo jajce pokonci, nikoli ne bo stalo, jebeš tudi moške, ki jim je samo do jebanja, samo osnovni problem so lasje, če so redki, ker brez las je ženska kot hiša brez strehe, samotno podstrešje, potem ti ostanejo razno razne knjige instant resnic, ker pa je že vprašala, neka druga pesnica – kao zdraviteljica, da bo položila svoje čudežne roke name, da me ozdravi, da me zmasira, kakor si pač želiš, stopala, ramena, možgane, bodi pošten, do skrajnosti iskren, je rekla, ja prav, zmasiraj mi kurca, tuleča mlinarica, duhovna plitvina, poceni preslana

svinjina, samo rez, Tatjana je odšla prej, dovolj ji je bilo te jebe, ker globoko v sebi je vedela, čutila, da nikoli ne rata, da je jebanje mogoče prekiniti samo na en način, in rečem vam, bila je pesnica, ki se je na ti pogovarjala s soncem in luno.

APOLLINAIRE

Tisoč batin jo je nategnilo od zadaj, trga se mi, trga, z vdano brezskrbnostjo je prodajala svoje telo za beli opojni prah, veš kaj, ti se tako blazno, blazno bojiš smrti, jaz sem s tem opravila, ni mogla zamenjati tira, požgano je bilo, uničeno, morda se sploh ni nikdar rodilo, vse tiste tipe včasih vidim v sobi, velika gneča je, zelo, zelo, samo, si kdaj zaplesal s sencami, meni je bilo šestnajst let in nehala sem rasti, nikogar ne bom krivila, ne vem, zakaj se je zgodilo, saj vem, da tebi tako paše, samo finega se delaš, ena kurba si, zmazek od človeka, steklenice, nora luna, sivi beton, njen utrzan pogled.

POE

Tiste dni, ko mu je žena umirala v bolnici, vse manjša in manjša je postajala v veliki beli postelji, je on žagal in žagal drva in jih zlagal v skladovnice. Dvorišče je bilo zasuto s posekanimi spomini, kot da bo ves njegov preostanek življenja zima. Včasih, ko je železo zagrizlo v les, je videl njeno nogo, njeno roko, videl se je, kako mesari svojo ženo na kose, ni videl krvi, samo njen izraz na obrazu, njen hlad, njeno sovraštvo. Štirideset let je minilo, kar ga je izgnala iz svoje

postelje, štirideset jalovih let, več kot pol življenja, in velikokrat se je zalotil, kako stoji s sekiro v roki pod oknom in prisluškuje njenim korakom. Splet norosti in bolečine, črni krokar, tanka črta je, a vendar je ni nikoli prestopil. Tišina zna ubijati, počasi, počasi, kot postelja, potopljena ladja izgubljenih dotikov. Ko nehaš fukati, velik del tebe umre in samo norci ne zmorejo maščevanja.

HRABAL

Bratislava, socialrealistični bloki, mali bar, cigančice nakičene, polne koralid in sladkih besed, za par kron ti ga povlečem, ti ga pofafam, ti ga pocuzam, da ne boš nikoli pozabil, tujec, samo poljubljala se ne bom, tujec slepi, glej te sise, kako so čvrste, kako so napete, kako dišijo po medu, na kolenih, umazane tapete, umrle ptice, vrata pekla, vrata raja, krhki trenutki, njena čarobna usta, prasec, navaden prasec, pišete za otroke, laži in blodnje, ljubite samotna jutra, vas vznemirjajo uniforme, Mesteske časti – strediska kulture, kluby, čista beda, toalete, nagubane dame, drage kamne, Ludska tužba po razpravkovom svete, daj se sleci, čisto malo, da te vidim, tvojo pizdo, tvoje srce, mala, lepa ciganka, njena glava, njena tanka usta, spolzka jegulja, pok vesolja in prašna cesta.

VONNEGUT

Je klavnica pet, požgani Dresden si ti, ona je mačja zibka, je zajtrk prvakov, ona, nebeško lepa, ko v naročju ziba otroka, razideta se pred srečanjem, boji se te dotakniti, hodi in hodi, pokajo suhe veje in šelesti odpadlo listje, preskoki, tako sem presenečena, reče, nad sabo, nad njim, mika jo, pa vendar ne bo storila prvega koraka, stojita na mestu, vsak v svojem sredobežnem krogu, ne bi vedel, kako je s tabo, samo jaz verujem v religijo nereda, pripadam neposvečeni neurejenosti, samim sebi pravimo, gospa večne osuplosti, ji govorim, samo šele potem se zavem, ni opravičevanje, da gre za citat iz Moža brez domovine, ne zmorem ironije, tolikokrat sem bil zavržen pred preizkusom, iz starega avta vzamem otroški voziček, na solinah par malih belih čapelj, njeni gibi me spravljajo ob pamet, stavil bi, da bi lahko bila ona, tista, večna, a preziraš gotovost, brusiš nož, neko jesensko popoldne, ko jate ptice potujejo na jug in je v kosteh čutiti ledeni veter prihajajoče zime.

SELBY

Prekleti sosed, pička li mu materina, ni mogel preboleti, da sem ga porazil na sodišču za tistih kurčevih pol metra vrta, zato je dal montirati to jebeno lutko, ki je vsakič, ko so se odprla, vrata jamrala: I love you, I love you ... na ves glas, že ob pol petih zjutraj, samo sem mu rekel, idiot, glavo ti bom odbil, s ključem za konzervo ti jo bom odprl in pogledal, če je tam sploh kaj notri, ko je prišla policija, jebem mu li mater,

samo potem sem se potuhnil in čakal, da gre na dopust, dol sem šel do tiste lutke in jo zbil na tla, še pred je odprla usta s svojim I love you, sem ji nabil kurca v usta, samo tam ni bilo nobenih žic, pasalo ji je, vsa ta mokrota in njene zaprte oči in šele ko sem zaprl vrata za seboj, ko sem ji končal v usta, sem zaslišal: I hate you, I hate you ...

JELINEK

Mala oštarija poleg muzeja moderne umetnosti, Kokoschka, carpe diem, njeni lasje, ki se bleščijo kot zreli kostanji v soncu, ženske v objemu žensk, vagina je ženski edini kapital in treba jo dobro unovčiti, Suzane čakajo na svoje Igorje, dobre gospodinje bodo, prave ženske in pravi moški, ki jih bodo fukali dvakrat na mesec, lezbijki sta se zalizali, v ozadju melodija klavirja, nedaleč stran odvržena žiletka, rezati se, lasje, ki se bleščijo kot zreli kostanji v soncu, Suzane, ki čakajo pred cerkvijo, s plastični vrečkami so se vrnile po nakupih, toliko dela jih čaka, čakajo na svoje rahlo zapite Igorje, ki jih pofukajo za praznike, največ dvakrat na mesec, toliko je še treba postoriti, dela nikoli ne zmanjka, vse je načrtovano, krediti, razprodaje, nakupi, obroki, samo njeni lasje tam spodaj v krvi, mezi, teče, ta slana, topla, odrešujoča se kri, ni bolečine, ni jutra, ni večera, samo Suzana, ki čaka na svojega Igorja, v postelji, ki diši po ponovitvah plesnobe, dvakrat na mesec, hitri fuk oploditve, brazgotine in lasje, ki se kot zreli kostanji bleščijo v soncu, toliko odvečnih besed, klavir, kri, pohaba, mrtve hijene, kače in ptice, toliko lažnih drobečih se

podob in Suzana, ki stoji s plastično vrečko na avtobusni postaji, težki oblaki, on se obrne, tisti odurni kiselkasti vonj, Suzane in Igorji, izmučene misli in njeni lasje, ki se svetijo kot zreli kostanji v soncu.

CANKAR

Kako naj se dotakneš nekoga, ki komaj kaj čuti, te megle, podobe iz sanj, hiša Marije pomočnice, v dolini šentflorjanski, v blato, ozkost, zavist, in Mici v vlažni postelji, ko zaškripajo lesene stopnice, mati, pred vrati opreza, angelska hudičevka, pripravljena na vse, ne umre, naj se še tako trudiš, postavljaš ji spomenike, v katere sam ne verjameš, zidovi v ljudeh, majhnost, hrepenenje hlapcev in dekel na razprodaji, ko se opit vračaš v eno od temačnih izb, nagovarjaš dvojnika, lažje je, pijača je zabrisala ostre robove sveta, jutro bo prineslo strašno bolečino osame, zavedanje v jalovost, tako drugačen in tako podoben čredi: Ivan, Ivan, zbudi se!

ŠČEPANOVIĆ

Lase pomoči v kri, kot kamen, kot boben, zmaličena podoba konjske glave, nore misli v galop, usta so polna prsti. Angel polomljenih kril, govoriš in govoriš, a te ni, v nekem drugem svetu si ostala, kot otok si, ko govoriš in govoriš, pa se ne slišiš: kaj bi rad od mene, kaj bi prekletu rad, kaj bi vsi radi od mene, samo za fuk ti je, saj dobro vem, ne, ne, nič mi ne govori, vse poznam, vse sem že slišala, videla, doživela, vso to

jebo od jebe, saj vem, izkoristil si me, tako kot mnogi drugi, dobro, vzeto na znanje, gremo naprej, samo prosim te, lepo te prosim, prihrani mi vse deklamacije, pojdi domov, če ga imaš, če ne, se pa jebi, pa daj tam, recitiraj, poj, delaj, kar te je volja, samo mene pusti pri miru, me sliši, dovolj je bilo, dovolj!

KAFKA

Neskončnost labirintov, korak naprej in dva nazaj, obsojen brez razloga, predaja brez boja, v vojni brez bitk, brez zmagovalcev in poražencev, ona gola sedi na fotelju, prekrižanih nog rešuje križanko. Ne veš ji imena, a vendar si se dotikal njenih visečih dojk, ne veš, zakaj je tu s teboj v ječi, a vendar si sopel nad njo, ne veš, kaj bi ji rekel, a vendar ti prija njena bližina. Bojiš se, da bo razmaknila stegna, da prodreš v njo, da bo njena jazbina postala vse večja in večja, vse globoka, da padeš v temo in se ne moreš nikoli več vrniti vsaj do labirintov.

Pizda, si dolgočasen, reče.

GOETHE

Slepi oče in sin, mali pisalni stroj ritmično sika, gospod Faust se levi v drugo življenje, ona črnini, dama utrujenih oči, ki oživijo šele na bojišču postelje, igraš, igraš, prodajaš svojo dušo, več luči, več svetlobe na njenem vitkem telesu, posutem z brazgotinami, njeni vranje črni lasje, Vojček ja ravno ubil svojo ženo, stojim pred vrati, majhna nadležna muha, veliki

bard se sklanja nad ognjišče, cigani in ruj, še leta jo potem vidim na dolgih sprehodih od Belega križa do Fiese, vse dolge strastne noči so zabrisane in pozabljene, vsi kriki naslade, vse hrepenenje in pričakovanja, samo mrtve ptice in kače, besede so kopja in nož se sveti v temi, spomin leži poleg mene, ne bom zdržala, tega ne morem zdržati, jutro, preobložene stojnice, zlata obroba, kako diši, ta mala smrt, te pobegle sanje.

GLUMAC

Teče kot reka, v Zagrebčanki, besede brez kamnov, ona čaka, ni vajena vstajati pred zoro, niti takrat ni, džankica, ko je bila edina skrb roba za šus, vse je uredila prejšnji večer, kradla po Orto baru, prodajala svoje prebodeno telo, prebiti se. Za njega je bil eksperiment, ni se zavedal, kdaj ga je očaral njen ubiti pogled, njena tema in nemoč. Parkiral je pod lučmi, računal, koliko časa ima, da se vrne v dom k fantom, kadi cigarete eno za drugo, ko je končno sedla v avto in rekla: glej, včeraj sem si pobarvala lase. Ni panike, bi odgovoril z njeno parolo, ko sta se vozila po praznih mestnih ulicah, ob goli požgani pokrajini, zaman, zaman. Ni azila, ni srečnega otoka. Ob reki, na blatni poti sta se ustavila. Prislonoil jo je ob drevo, njen obraz ugasli vulkan, tako uslužna, tako vdana, razprta, ko jo je nasadil od zadaj, tako brez glasu, kot rafali. Čista sem, ne rabim, ničesar ne rabim, je prepričevala samo sebe in na črpalki na skrivaj kupila tri male stekleničke gina. On pa je slonel na železni

ogradi in opazoval golobe, ki so se prepirali za drobtine. Te leteče podgane, ta zrcala.

STEINBECK

Tista silna moč, kot v ulici ribjih konzerv, polentarski polici, luže politega vina na prtju mize, steklenic nebroj, spočiti plemenski bik, od pohote in naslade opit, ne razmišlja, kje je vzhodno od raja, ujeti trenutek, zdrobiti ga v mavrični prah, za čase ruja, ko moč preraste srebrni mah, ona, vsa baročna, se v ritmu polke sklanja se naprej, tretja runda, besneči krik, kopje v drncu malih vojn, poje, gode, z nohti raztrga kožo in nebo, ne vidi sence, ki maha v slovo.

JEROFEJEV

Maja, se češe, rdečica na licih, natoči dva deci gina in doda kapljo breskovega soka za mešanje, da, oj lepi Venedikt, lepo je potovati z vlakom, a vsaj preko mej, v vseh ozirih, dve, tri hladne pivičke, za kanec pelinkovca, morda kozarec, dva vina, kakšen koktejl, saj veš, vedno te pričakajo na zadnji postaji Petuški, kako paše, kakšna nora kombinacija, ko imaš moč, recimo artičoke, punč rum, višnje in muškata, kako zadane, da pozabiš na včeraj, na jutri, na danes, samo Maja sedi na malem WC-ju vagona, kjer ne piše več, da se je smrtno nevarno nagibati se skozi okno, kaj bi rad, reče, pizda, še malo, pa bo zmanjkalo pijače, kaj bi rad, bi me pofukal v stoje, od zadaj, bi me v usta, kaj, naj se usedem nate, kaj prasec vseh

prascev, saj vas poznam, samo potem, njena bela koža, kačja roka, ki me boža, duh je našel pot v nebesa, v borši klepeta steklovina, daj, daj, zagalopiraj.

PETRONIJ

Gospa iz lepega dvora, gospod kot iz muzeja, veliko potujeta, otroke oddata starim staršem, on jo dobro fuka, ker ni še nobene druge, a ima občutek, občutek za denar, štejeta, to srečo, to radost, na svojem lepem dvoru, tapkanje v temi, ko ne staviš nič, samo imaš vedno poln gobec literature, umetnosti in predvsem zgodovine, ker je celo njuno življenje ena sama prazna zgodovina z veliko hladne, prazne distance, samo, le kaj šteje, zmagovalci v času življenja dobijo vse, poraženci le drobtine, potem pa, potem je pa tako vseeno, kaj so sanje in kaj je resničnost, kaj je moč in kaj je dajanje, vzemi svojo distanco in so jo vtakni v svojo malomeščansko dolgočasno pizdo.

GONČAROV

Opazuje je jo, kako spi na boku, kot Oblomov se ne more in ne more odločiti, čas je prosojna preja, ona diši po mleku, sanja, sanja. Nobene prave želje, kaj šele strasti, ti skoki v praznino, ta srečavanja, ponavljajoča se sivina, nobenega vznemirjenja. Ona mirno spi in sanja, sanja. On ne more razumeti, kam se izgubi, tisto pričakovanje, drget, toplina. Ne pride mu več v njej, mora se miže izdrkati. Njej je vseeno. Včasih prej je

slišala korake tujcev, lajež psa, znala je presenetiti, zdaj samo še rutina. Lahko bi si jo vzel v spanju, na suho, grobo, a mu je odveč. Počasi vstane, se ogrne z odejo in stopi na jesenski hlad. Na nebu je srebrna luna. Sama, sama.

FLAUBERT

Nobenega gospa Bovaryjeva nisem, je govorila, ko se je prevalila na trebuh in znova preverjala, če jo kdo kliče na mobi, če jo preverja. Krivde in bolečine ni moč deliti, o ljubezni govorijo samo norci in klovni, samo globoko v sebi je vedela, da tolaži samo sebe s parolami, da ga ne bi rada prizadela, ker bi preprosto lahko odšla. Zraste ti sin, zraste ti hčer, leta prevesijo se v večer, samo sestavljaš, samo ugibaš, koliko si zamudil, kolikokrat si sam obrnil hrbet in koliko zabodel. Zgrešeno je, ni prave variante, prepričan si, da bi bila tista zamujena znosnejša. Njej se počasi mudi, niti v sanjah si ne more predstavljati, da bi on vedel, česar ne veš, ne boli, je že blizu podna. Samo veš, reče, naslednjič si ti na vrsti. On se zdrzne, ne ve, kaj misli s tem. Tanek je led in zima je v krvi.

ISSA

nebo si izkričala

cvetoča perunika

v mahu naslade

KAWABATA

Ona je stara, jezero žerjavov, haiku, tisti občutek, da te bo razneslo, a si miren, moraš biti miren, lastovke so zapustile gnezdo, sprašuje se, kaj vidi na njej, samo ona, vedno ga okopa, namazili, ona je njegov pristan, ničesar ne zahteva, le daje in daje, vsakič, ko je z njim, je devica, ko se ga kot rosa dotika, ko ga s poljubi prekriva, on vedno miži in gode, ona je šamanka, mir in spokoj prikliče, in potem mu ga počasi in počasi dvigne, on zaječi, stavec, ki bolečino odpoljubi mu mladenka, čuti, kot blazen čuti, da to je onstran, da to je mehkoča predaje, tiho, tiho sneg naletava in se čudi nad svojo belino.

HANDKE

Dolgo pismo, kratko slovo, žalost onkraj sanj, prosim, ne bodi jezen, tako lepa jesen je, kot tistega oktobra (saj se ga še spomni ?), pa ne maram spominov, res ne, spominjam se ga z ljubeznijo v srcu. Ti zarjaveli žebliji, te rabljene besede, saj leži tu in si jo nadržava, prekleto dobro posrbi zase in, ko jo vprašam za letni čas, ne ve niti tega, koliko je ura.

LACLOS

Nevarno razmerje, ji rečeš, pa samo zamahne z roko. Samo jaz vsak dan vidim tvojega moža, ni prijetno, res ne. Pa kaj, saj ga tudi jaz, pa ga raje ni bi. Samo vsak si sam izbira, ne? Zdaj boš pa še filozofiral in nakladal?! A tako, saj si sama počepnila?

Tako pa ne boš govoril z mano! Zatišje pred viharjem. Ti ne veš, kako je to, ne moreš vedeti, ko pride nalit, razsut, potem pa rine tisto mehko stvar vame, muči in muči se, pa mu ne rata, ti ne moreš vedeti. Ja, ja. Nič, ja, ja, zadnjič je padel s postelje, pijan kot mamba, si lahko predstavljaš, potem so prišli moji znanci iz bolnice, mislim reševalci, tako sram me je bilo, da bi se ugreznila v tla. Igra zaradi igre. Booooo, žeeeeee... odmeva. Samo jaz ga bom en dan kar ubila! Zasika. Vsa pozabljena pisma, vse prašne besede, jutra, ki izgubljajo barve.

D. ZAJC

V tuji sobi sedim na robu postelje ugaslega ognjišča, ob tuji ženski, ki govori in govori o ognju, strmim v leno zeleno reko, ne vem, kdaj smo ubili otroka v sebi, potohodcev ni več, za vse plačaš, te mrtve ptice, hijene in kače, to trganje, ta kepa pepela, žalost v njenem pogledu, nemoč in golo telo, ki leži v hladu pozabljenih ljubljenj, samo koraki po stopnišču pozabe in odmev zvona.

MURN

Življenje celo sprt, nestalen, si bil v rdečem baru, si videl tiste mavrične luči, si pozabil, kdo si, miru, sreče, prijateljev je iskal, so zvezde, je kri, je bolečina, gola telesa, sinje obzorje, ne joči, Peter, njegov je smoter bil temen, daljen, mlada je, kako pleše v dežju, duša in jaz, to niso sanje, umel ga ni, zato

je pal, ko ne ujameš metulja, ah, kako bi se te rad dotaknil nocoj.

DOSTOJEVSKI

Ubil sem starko, plačaš najvišjo možno ceno, zgodbe iz podzemlja, dobrodošle podgane, vsak za vse plača, za brate, za izgubljeni jutri, za privide, za blodnje, za prazne upe, za pozabljeno hrepenenje, za bele, bele čase, ona veliko ve, znanje kopiči zaradi navade, ona je zgrešila, a ne bo nikoli priznala, gospa ji pomeni psovka, ko se počasi slači, ona reče: poiskala sem te, da mi daš najboljši del sebe, zunaj je dež in zunaj je veter, ko se nasadi, razpre oči, daj, daj, ne ustavi se, kot da je tekma, kot da je vojna, ne vidi te, ne čuti, to noč, ples senc norosti in bolečine, samo veš, zgodaj odidi, ne vračaj se, pod to čarobno oljko, zapri me v eno do svojih omar in pozabi, vse to, česar ni, ni ni.

ŠAV

Žeja, sto let se ne bi spomnil na grad, če bi prišla ona, preobrazba je bila popolna, ponovitve tako dolgočasno preverljive in vendar enako odprt konec, ki bi moral končati v zubljih ognja, on je vedno parkiral nekoliko prej, čakal jo je ob cigareti, nato sta skupaj vstopila v preurejeno zatohlo kletno sobico, vsak na svoji strani postelje sta se slačila brez besed, s tedni in meseci sta se odločala za enake položaje, ker njej je prišlo le, če je bila zgoraj, njemu, če sta po misijonarsko, ona

je vedno pospravila posteljo, včasih zavzdihnila, da bi bilo potrebno menjati posteljnino, njemu se je mudilo, čeprav ni točno vedel kam, vse večkrat se je vračal tisti nenavaden občutek, ko nista točno vedela, ste šele prišla ali odhajata.

KEROUAC

V tisti gajbi je bilo vse, kar je dosegljivega, da se zadaneš, hors, koka, šit, trava, ekstezi, spidi, prava orožarna, dvojna vrata, preko morja, preko polja, preko sinjega obzorja, a ljudje so se smejali, po neskončni prašni cesti, samo ona je rekla, da ima poln kurc tega, da bo pa zdaj res v redu, projekt UP, projekt ČLOVEK, ona je žejna, žejna teme, punčka iz cunj, samo en džoint bova, potem tiste stare fotografije mladih okostnjakov brez oči, ki te potarejo, da ne veš, kaj bi rekel, sam napalm, predaja, ne, ni me motilo, vzel sem jo v paketu, na tem dolgem blodnem potovanju je bil ugasla zvezda, samo nisem mogel vedeti, da bo tako prekleto naporno, ko je zaplesala kot metulj in pičila kot osa, en korak za akcijo, dva za reakcijo, ji je pasalo, tako v usta, da sedim na njej, je znala v nekaj minutah spraviti me na rob delirija, je znala jokati noč za nočjo, samo v končni fazi je to premalo, ta sladki fuk, ker te je strah, ves čas strah, Jack, da se izgubiš na tej prašni cesti sredi zelenih mačjih oči.

MILLER

Slastno, mojstrsko, v stoterih obratih, njeno telo, kot harfa, fuka in fuka in fuka in sploh ne more in ne more nehati, jezdi, na robu, nagnjena naprej, čvrsto drži uzde, ve, njen moški stoji zadaj s zlato masko na obrazu izdaje, ona galopira, s tistim noro odtrganim izrazom na maski obraza, ves čas ponavlja, glej naju, glej naju, besede se vračajo v odmevu, tisti vonj po mesenosti, ves napor, da bi premagala razdalje telesa je zaman, vsi položaji, ves ta obupani trud, meseno spoznanje je požgana pokrajina, naj se še tako trudiš, če ni pretoka ob prvih pogledih in prvih dotikih je vse samo mučilnica, fizika in nič kemije.

JAŠIMOTO

Tisti omamni vonj po kuhinji, čeprav razbolelost, skrivnost v njenih krilih, ko reče, naj jo dvignem na mizo, vse te črepinje, točno zabeleženi prihodi in odhodi, daj, skloni se k meni, zakaj me ne bi lizal, se ti grauzam ali kaj, tisti omamni vonj po fuku, poskusiš, mar ne, zgrešiš in kaj, samo, kako naj bi našel ključ, vsaj kakšen uporaben odgovor, rdeče, žareče ustnice, storž, ja, tam me daj, močno me daj, da čutim, da pozabim, na jutri, na včeraj, na danes, samo daj me in nič ne govori.

CÉLINE

Kot reka, besede, potovanje v izgubljeni jutri, draga moja, vso noč si zaman poskušala podreti zidove, kot da se ne bi hotela sprijazniti, da vsak med nami teče svoj sredobežni krog, ležala si poleg mene, rad bi ustavil čas, da bi ujel tisti trenutek, ko gola sediš na robu postelje in v krčih besa nemoči sprašuješ: zakaj, zakaj, zakaj...?

BULGAKOV

Da, ni bilo presenečenje, da je namesto sprevodnika na avtobusu številka šest sedela mačka, začudilo naju je, da je spregovorila, češ, da je odločeno že davno prej, v tistem svetopisemskem ritmu besed, malo nabuhlih in visoko donečih, tisti dan je diplomirala, vrata so bila odprta in neka druga Margareta je vdrla v mali cimer z nožem v roki, popolna panika, pomirjajo te prazne osvetljene ceste, to nemirno pasje srce, kasneje na otoku ni pričakovala obiska, ni verjela v usodo, a ni bilo ne vem kakšno presenečenje, tisti kratki, ukradeni fuki, nepotrebni in odvečni,

Vsa ta tesnoba in strah, švist napalma, ki te požge, potem pa krpaš in krpaš, a ostanejo ti same krpice, sestavi bi mozaik, pa ni niti pajkova mreža, ko tako leži gola in potna na obali slovesa, tako paše, dvakrat, dvakrat mi je prišlo, je skoraj vriskala, ona, ki je videla mojo odsekano glavo, ki se kot žoga kotali po ulici pozabe.

ZUPAN

Gostilna Julči v Trnovem, kraju nesrečnega imena, igra s hudičevim repom, za tiste, ki se snidejo v naslednji vojni, mala podnajemniška sobica, tako podobna arestantski, ti, zasledovalec samega sebe, Levitan, ona sklonjena v viseči prosojni tančici svetlobe, ki prodira skozi malo okno, sedim na stolu, ko se obrne, čudežna je v svoji lepoti, veš, je ena sama bolečina, veš, to, ko poskušaš imeti rad, odmev, ne maram teh velikih besed, ki jim ne sledijo dejanja, samo skloni se, razprta, in potem jo nabijam nabijam, do trde teme, dokler ne preklinja moje ime, do točke, ko sedim za šankom gostilne Julči in nedaleč stran poseda ostareli pisatelj s cigareto med ustnicami, ona pogleda, umakne se, njen prezir, njen filigranski spomin, ona skoči in on plača, večer, pofukano izgubljen večer komedije človeškega tkiva.

BECKETT

Sunkovito se obrne, vse večkrat, senca tam zadaj, nikamor ne gre, nihče ne pride, a vendar čaka. Prej, morda je bilo zadnjič, vitko golo telo pleše ob drogu, on sedi za barsko mizico in pije. Ne ve, kaj sploh počne tu, ne ve, pogovarja se z dvojnikom, opreza za sencami. Hladen veter mrazi do kosti, razpad sistema, gole veje in vrvi. Čakajoč na obisk. Odrešujoče strašno bo potrpati na vrata, temna soba in za njo še ena in še ena. Ti fukati z mano? vpraša mala tujka. Vinsko rdeči žamet na zguljenih foteljih je zapacan z madeži. Mečka ga po mednožju, išče. Tista senca zadaj premika zaveso. Tujka

razumevajoče pokima, glej mojo pičko, boš božal, boš lizal? sprašuje. On sedi tam in opreza za sencami, vrata se odpro in za zapro. Ti vseeno plačal, reče. Ne sliši jo, zdrzne se. Za vse plačaš, ji odgovori in se kot otrok ritmično ziba naprej in nazaj.

Vladimir Plateis

Na smrtni postelji

»Ah, Mima, bojim se, da umiram!« je nekega jutra zastokal 64-letni kmečki mož Adolf Ploh, ko se je pravkar prebudil.

»Ne seri ga, Dolf,« mu je odvrnila nekoliko prej predramljena žena, »danes res ne morem sama delati. Vstani, greva v štalo!«

»Kaj za ... Zdaj boš hodila v štalo, medtem ko ti bom jaz tu crknil?(0)« je z muko spregovoril potencialni mrtvec. Njegova žena ni premogla čustvene inteligence:

»Satan stari, včeraj si se ga nažrl pri Brglezu in zdaj bi najraje crknil! Prej bom jaz crknila od dela, ti boš kvečjemu od ležanja!«

Dolf je zarobantil: »Poglej me – mar ne vidiš, da sem videti kot mrlič?«

»Mrlič, mrlič!« je zagodrnjala Mima. »Sem nekaj slišala, da si se vlačil okrog totengrobarove (1) babe, Kolkove Fefe! Onadva imata posle z mrlič, zato tak' 'zgledaš!«

»O hudič babji!« se je razkuril Dolf. »Ajfrala (2) boš na Fefo? Se ti je zmešalo – saj vendar veš, kaj ljudje govorijo o njej: da si nosi izkopane kosti mrličev domov in iz njih rezlja tiče (3), ki jih prodaja tistemu Nemcu, on pa dalje v Ameriko, trdeč, da so iz slonovine! Kar dvigne se mi, ko samo pomislim na to!«

Dolf je nagnil glavo na stran in se z rokama oprijel čez trebuh. Mima je to seveda razumela po svoje:

»Dvigne se ti, čudež, samo kaj!«

Dolf je zapiskal: »Baba zmešana, ti mena še ni popustila?«

Ded kot ded je Dolf s kočljivo pripombo nevede pogladil, kaj pogladil, grobo potegnil, pretrgal subtilno struno ženskega značaja ženske v letih, ko bi ji hormon nasprotnega spola še vedno prav prišel, a je od tega ostal le spomin in zajedljive pripombe.

»Pri priči utihni, kurver lenarški!« je skoraj zavpila Mima in mu začela naštevati grehe, zaradi katerih bi vsa vas lahko opravljala pokoro, pa mu jih bog še vedno ne bi odpustil (kot mu je nekoč že navrgla):

»Še danes vsi naokrog govore, da si bil vodilni na lestvici kurverov v celi občini! Celo ubogi Feršlusovi Pepiki, rojeni brez pičke, nisi dal miru! Revica je scala skozi pop, ti si ji pa hotel nedolžnost vzeti! In se boš tu ...«

»A tak! Feršlusovo Pepo mi omenjaš!« je eksplodiral Dolf. »Naj te malo opomnim na tvoje bisere: Vlado – jebenti, ne spomnim se priimka, ampak ti dobro veš, kateri, najhujši invalid od rojstva daleč naokrog, na njem so migale samo oči – z njim si imela take orgije, da je od sile shodil in se zatekel v azil v Hrastovec (4); onega reveža Frica si pripravila do tega, da bi ded non-stop klefinil (5) ali drkal (6), da ga žena mora hraniti in dajati na WC ker sam nima časa; in nazadnje ti je

uspelo mene prepričati, da sem se oženil s teboj, bedak!« je obujal lepe spomine na mlajša leta.

»Prepričat, ja!« se je zadržala Mima, da je Dolf kar dvignilo pri riti in le malo je manjkalo, da mu jutranje fekalije niso ušle v gate. »Prepričala te je moja zemlja in bogastvo pri hiši in ne jaz, ti baraba Plohova!«

»As, porkamadona!« je tedaj boleče javknil Dolf, ko mu je organ za poganjanje alkohola in krvi po žilah nenadoma spustil impulz o skorajšnjem prenehanju delovanja. »Sem vedel, da me boš ti spravila v grob! Mladega in lepega ...« In ko je pri tem pomislil, koliko tičov bo iz njega naredila Fefa ... a se je potolažil z mislijo, da ga bo morda pustila na miru zaradi drobne postave in nasploh šibke konstitucije telesa. Kaj si bodo ženske počele z majhnimi tiči, takšne imajo običajno doma!

»Jaz ja, vedno sem vsega jaz kriva!« je besnela Mima. Hotela je še reči oz. se zadreti 'Dokler si lahko skakal, sem ti bila dobra!' vendar ni, kajti začutila je, da se ji je vsipal beli tok, vse do kolen. Dogodek je zašumel v jeku delno oslavljenega slapu Rinke in Dolf, ki so ga z vsako sekundo resno zapuščale moči, je ob teh nenavadnih šumih vzkliknil:

»Ah, gotovo je! Že slišim šumenje nebeških vetrov! Čutim, da gre voda pod mene! Mima ...«

»Nesrečnik, glej kaj si naredil!« je vzkipela Mima. »Norčuješ se iz mene z nebeškimi vetrovi! Če v tem trenutku ne vstaneš, ti obljubim, da boš doživel pravi nebeški veter, kaj veter,

orkan!« je vsa zaripla v obraz zagrozila Dolfu in se nemudoma spravila iz postelje, ki se je medtem spremenila v kopalno kad.

»Mima, po hrbtu sem ves moker! To je predsmrten švic (7)!« je zahlipal Dolf.

»Ded frdamani,« je zarjula Mima, medtem ko si je brisala naplavine belega toka z nog – beli prod, »že ob sami misli na delo švicaš! Len si pa tako, da se ti niti premakniti ne da in me sploh ne bi čudilo, če bi zdaj crknil!«

»Kaj?... Kh-h-h ... Ar-g-g-g-h-h!« je s težavo grgral umirajoči Dolf in ko je naenkrat začutil, da mu je srce zabremzalo, je z zadnjimi močmi zaklical z močnim glasom »Fukat!« in izdihnil.

SLOVARČEK TUJK

0.) crknil, crkniti: nenačrtovano zapustiti zemeljsko »hišo očetovo« in se nastaniti v hiši nebeškega očeta, mnogokrat tudi v hali mrzlega (dejansko vročega) strica.

- 1.) totengrobar: popačenka germanskega izvora; označba za zemeljskega delavca, entuziasta, ki ima veselje z arhiviranjem mrličev. Delo je izredno naporno in zahteva visoke psihofizične sposobnosti. Najprimernejši za to dejavnost so potencialni morilci, nesrečni pesniki ter črnci.
- 2.) aifrala: pojem izraža vrsto nevšečnosti, izhajajočih predvsem iz sebičnosti. Ajfrajochi namreč ne dopušča svojemu partnerju kakršnihkoli spolnih aktivnosti z drugimi osebami (neglede na spol), nezaželeno (beri prepovedano) je celo gledanje nasprotnega spola in pogovor z njim.
- 3.) tič (tudi pep): poseben, specialno izurjen organ za dejavnosti pod 5 in 6. Fizični videz in anatomsko zgradba sta zelo nenavadna, najbolj spominja na križanca med steklo zverjo in Hiltijem (udarnim vrtnim kladivom). Anatomsko je

sestavljeno iz glavice in trupa, glavica je tesno zraščena s trupom, nima ne vratu in ne skalpa (skalp je pomaknjen na vznožje zadeve). Na glavici ima zgolj eruptivno luknjo ter pomično čepico, ki je pri nekaterih rasah lahko odstranjena. Mnogi ga imajo za bitje iz vesolja, drugi za služabnika pekla (predvsem duhovniška klika), ženske pa za pravi čudež. Izraža se v dveh formah – aktivni in pasivni. V prvi polovici življenja prevladuje aktivna forma, v drugi pasivna. V aktivnem stanju je po drži podoben stolpu iz Pise, v fazi mirovanja pa mimikrira v lego spečega netopirja.

- 4.) **Hrastovec**: z geografskega stališča naselje v Slovenskih goricah; s strani zdravstvene stroke in socialnega varstva gre za zdravstveno varstveno ustanovo oz. zavod v tem naselju, med narodom najbolj znanim pod »starim« nazivom – norišnica (končna postaja za tiste, ki jih je zapustila pamet; presenetljivo med njimi ni nobenega politika).
- 5.) **klefinil**: fukal, rašil, seksal, skakal, nategoval, krtačil, pumpal, porival, pepal, petelinil, razmnoževal, počenjal »one stvari«, delal »džigi-džigi«, paka-paka, fotokopiral, ...
- 6.) **drkal, drkati**: gre za zavajanje svojega spolnega organa z nudenjem lastnorodne imitacije nasprotnega spolnega organa. Manipulaciji so podvrženi tako moški kot ženske, menda pa moški prevladujejo. Končni rezultat je povsem enak kot pri dejavnosti pod št. 5 (s pomembno razliko, da ni nevarnosti zanositve!; tudi samemu AIDS-u se na ta način uspešno ogneš). Razlog za samo dejanje so različni vzgibi (najobičajnejši so: si grd kot kuga in ti nobena ne da; si ne upaš; nimaš kaj; rad bi, pa se ti ne da ...). Do zaključnega efekta pride mnogo hitreje.
- 7.) **švic**: pojem, ki v civiliziranem svetu izumira, uspešno ga nadomešča depresija. Nima nobene zveze s Švico (razen da se tudi tam švica) in pomeni znoj. Do švicanja oz. znojenja pride praviloma pri delu, kar se danes le poredkoma dogaja; je pa to pogost pojav ob drugih prilikah: poleti v bifeju brez klime, ob ležanju na plaži, pri umiranju, včasih pri seksu, obvezno pri prisvajanju tuje imovine itd.

Majda Arhnauer Subašič

Vonj po kerozinu

Stara toyota kot pozabljena na razbeljenem asfaltu provizoričnega parkirišča za hangarjem posebnega dela letališkega kompleksa. V njej seveda jaz. Zazrt v beton, jeklo in steklo ter preklinjajoč niz svojih odločitev, ki so me pripeljale tisoče kilometrov stran od zelenila mojih gozdov in žlahtne kapljice obetajočih brajd. Le kateri demon me je hinavsko zvalil v ta peščeni pekel? Sonce v zenitu žge, jaz pa obupano pogledujem proti obzorju. Naj se, za boga milega, že pojavi ta prekleti avion, preden se spremenim v mumijo.

Končno se skozi trepetajočo svetlobo na nebu izriše drobna pika, ki postaja vse večja. V njej prepoznam težko pričakovani An-26. Trebušasti orjak slednjič zdrsne po pristajalni stezi. Še nekaj minut, z olajšanjem pomislim. Poročnik Saša V., ki ga moram pripeljati do baze, bo prekinil moje čakanje. Upam le, da ne bo kakšen vase zagledani čvekač ali mrk zadrngjenec, ki vso pot ne bo spregovoril besede. Čudni tiči so ti aviatičarji; vsak je svojevrsten posebnež. Večinoma že od malega zasvojeni z vonjem po kerozinu in hrupom letalskih motorjev. O tem, ki prihaja zdaj, nismo izvedeli prav nič. Menda je tehnični strokovnjak, specialist za navigacijsko tehniko.

Vidim prav? V spremstvu dveh »njihovih« oficirjev prihaja nekoliko nižja, prijetno zaobljena postava, ki kljub strumnemu koraku ne more povsem prekriti rahlo zibajoče hoje. Fata morgana? Za vsak slučaj si pomanem oči. Ne – pred

menoj naenkrat stoji ženska iz mesa in krvi z resničnimi 3D oblinami, ki se ne razblini, ko dvigneš veke.

Ne bi rad videl svojega, verjetno bebavega izraza na obrazu, ko sem ji segel v ponujeno roko. Vrsta krepkih zob, ki jih je razkril njen nasmeh, je potrdila, da gre za polnokrvno žensko. Obstanem kot uročen. V delčku sekunde dojamem pravila igre. Pogled mačke, ki ujame miš. Zmagoslaven in obljubljač presenečenje. Ukazovalen. Bežen preblisk, da sem nekoč nekje prebral nekaj o feromonih in energijah, s katerimi komuniciramo ljudje na nezavednih ravneh. Dobesedno se zavohamo, ne da bi se tega zavedali. Vonj je tisti, ki usmerja naše vzgibe in nas spretno vodi mimo barrier razuma.

Toyota zahrumi in se zažene po cesti, ki obide bližnje mesto. Presušeno grmičevje postaja vse redkejšo, enako tudi vozila. Uvodni pogovor s puhlimi frazami hitro zamre. Ne, ne zanima me, kakšen je bil let, niti od kod prihaja, še manj, kaj jo je pripeljalo v mojo zgodbo. Le eno je, kar je ta hip pomembno. Da je pred menoj božanstvo v obliki ženske, za katerega vem, da mi bo ponudilo oltar, na katerem ga bom častil. Prodril bom v najsvetejše, ki mi bo milostno ponujeno. Ne kot izbira. Kot ukaz. Zavem se, da sem ujet v mrežo boginje, ki za svoj obstoj potrebuje občudovanje. Energijo svojega vernika. Oba pozna scenarij, ki se bo odvil. Le nekaj malenkosti je treba še doreči, da bo bolj tekoč in ne čisti »in medias res«. Ali pač?

Desni smernik na cesti sredi ničesar. Čakam vprašanje ali vsaj vprašujoč pogled, zakaj sem zmanjšal hitrost in zavil na stran. Ni ga. Namesto tega le komaj zaznaven vzdih in zagoneten,

komaj zaznaven nasmešek. Pogled, ki se sprehodi po mojem obrazu. Raziskujoče. Pripre oči, dvigne glavo in z blagim nagibom obraza nakaže, da ne bova ovinkarila. Kot omamljen sprejem izziv. V kotičku svojega možkega ega začutim poraz, ker se zavem, da igro vodi ona. Po drugi strani me zamenjava vlog dodatno vznemiri.

Vonj zdrave in voljne samice, ki udarja v nosnici, vzpodbuja telo, da se preda nagonu. Nagonu, ki že od nekdanj ohranja vrsto. Prvobitnemu, ne menečemu se za pomisleke in dvome. Preblisk spoznanja me obide kot razodetje.

Ne, ne bo šlo tako hitro in predvidljivo, kot je bilo videti. Zdaj sem doumel skrivnostni nasmešek. Ponudila mi bo mnogo več, kot sem bil vajen doslej. Drobni, a odločni prsti se poigrajo z mojimi ušesnimi mečicami in pristanejo na zatilju. Dosežejo točko, ki zamegli pogled. Doživljanje se preklopi v dotlej neznano razsežnost. Pospešen ritem srca in valujoča toplota, ki se iz dna hrbtenice vzpenja vse višje. Nekje od daleč prihaja šumenje, ki me zaziblje v nek drug prostor in čas. Kot v transu se predajam dogajanju. Nisem več gospodar svojih misli in gibov. Sledim neizrečenim ukazom, vodečim proti ekstazi, ki pa se vedno znova odmika. Telesi, ujeti in utripajoči v skupnem ritmu, se tik pred osvobajajočo eksplozijo za hip umirita. Napetost, zažeta v vsako vlakno, doseže vrhunec, pospremljen s krikom, ki zadoni v tišino. Krč popusti. Mogočna reka podira jezove na svoji poti, odnašajoč s seboj naplavine na videz pozabljenih občutij, preden se izlije v neskončnost in izgubi v njej.

Trenutek katarzičnega ničā, ko se ustavi svet. Izpraznjenost duše. Umirjeni telesi negibno obležita v pesku, katerega vročine se pričneta zavedati šele čez čas. Pogled se jasni, um zlagoma bistri, Zemlja nadaljuje z vrtenjem. Sonce neusmiljeno žge. Sledi potešene strasti bo zabrisal prvi piš puščavskega vetra.

Motor terenca znova zahrumi v negibno tišino. Pot je še dolga. Toyota požira kilometre. Besede so odveč. Utrujenost lega na veke, ki postajajo vse težje in težje ...

Iz daljave prihajajo enakomerni zvoki. Vse glasnejši so. Kot bi nekdo trkal na steklo tik ob mojem ušesu. Trkanje ... steklo ... kaj se dogaja? Urejam drobce misli in se zavem, da dvigam glavo in odpiram oči. Še zamegljen pogled mi zdrsne na sosednji sedež. Kje je bohotna Saša zapeljivih oblin? Kaj za vraga se dogaja?! Se je izgubila ... morda celo kar razblinila med potjo? Se mi meša? Svetloba butne vame in komaj razločim tri obraze, ki boljčijo vame. Dva temna »njihova« in svetlejši, bolj domačih potez. Zavem se, da sem še vedno na parkirišču odročnega letališkega kompleksa, kjer sem očitno zakinkal, nekdo tam gori, ki ureja naša življenje, pa mi je za ta čas poklonil vroče sanje. Še na pol v snu izstopim, proti meni pa se že izteguje roka v pozdrav. Debelušen možakar zabasira: »Da se upoznamo, Saša V., novi tehničar.«

Hm ... sicer mi deluje simpatično, a pot do baze bo vseeno daljša, kot sem upal sanjati. Predvsem pa manj zanimiva. In

zagotovo brez postanka ob cesti, ki bi še leta zatem buril mojo
domišljijo.

NOVI ZVON	1
UVODNIK.....	3
POEZIJA	5
ANJA GRMOVŠEK	7
<i>Mokre sanje</i>	7
<i>Nedeljski zajtrk</i>	8
DARE GOZDNIKAR	9
<i>Nisem te vzel vse</i>	9
<i>Tvoj</i>	10
<i>Dolgo je potovala</i>	11
MIA HOČEVAR.....	13
<i>Cikel ljubavnih</i>	13
ALEŠ JELENKO	17
<i>Sestavljanke noči</i>	17
NIKA ŠKOF	19
<i>Brez tebe sem prazna</i>	21
MARUŠA ROMIH.....	23
SARA REMŽGAR	25
<i>Polnočni jezdec</i>	25
VESNA ŠARE	27
<i>Jason</i>	27
PROZA	33
FRANJO FRANČIČ	35
<i>Ljubiti</i>	35
<i>Knjige so za ženske</i>	47
VLADIMIR PLATEIS.....	71
<i>Na smrtni postelji</i>	71
MAJDA ARHNAUER SUBAŠIČ.....	77
<i>Vonj po kerozinu</i>	77